

- 4) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr [1] i negatywnej na pytanie nr [2] – czy art. 18 w związku z art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności należy interpretować w taki sposób, że sprzeczne są z nim przepisy krajowe, w świetle których poszkodowany, który nie jest już właścicielem uszkodzonego samochodu, bowiem zbył go i otrzymał w zamian pieniądze, w związku z czym nie może już tego pojazdu naprawić – nie może w związku z tym żądać od zakładu ubezpieczeń chroniącego sprawcę wypadku w zakresie odpowiedzialności cywilnej zapłaty kosztów naprawy, która byłaby potrzebna, żeby przywrócić uszkodzony pojazd do stanu sprzed szkody, a jego roszczenie ogranicza się do żądania od zakładu ubezpieczeń odszkodowania w wysokości rzeczywistej i aktualnej straty w jego majątku, czyli różnicy między wartością pojazdu w stanie sprzed wypadku a kwotą uzyskaną ze sprzedaży pojazdu, powiększonej o faktycznie już poniesione uzasadnione koszty naprawy pojazdu i inne faktycznie już poniesione uzasadnione koszty wynikłe z wypadku?

(¹) Dz. U. 2009, L 263, s. 11

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie
(Polska) w dniu 11 października 2021 r. – TB**

(Sprawa C-628/21)

(2022/C 95/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TB

Przy udziale: Castorama Polska Sp. z o.o., „Knor” Sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 8 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (¹) powinien być rozumiany w ten sposób, że dotyczy on środka ochrony praw własności intelektualnej, przysługującego jedynie wtedy, gdy zostanie stwierdzone w tym lub innym postępowaniu przysługiwanie prawa własności intelektualnej uprawnionemu?
– w przypadku odpowiedzi negatywnej na pytanie 1):
2. Czy art. 8 ust. 1 dyrektywy w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej powinien być rozumiany w ten sposób, że wystarczające jest uprawdopodobnienie, że środek ten dotyczy istniejącego prawa własności intelektualnej[,] a nie udowodnienie tej okoliczności, w szczególności w sytuacji, w której żądanie udzielenia informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług poprzedza dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia praw własności intelektualnej?

(¹) Dz.U. 2004, L 157, s. 45; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 17 Tom 002 P. 32 – 39

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bihor (Rumunia)
w dniu 18 października 2021 r. – P.C.H./Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, Parchetul de pe lângă
Curtea de Apel Oradea, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

(Sprawa C-642/21)

(2022/C 95/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Bihor

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: P.C.H.

Strona pozwana: Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Przy udziale: Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾, w odniesieniu do aspektu zagwarantowania procedury sądowej dla „wszystkich osób, które uważają się za pokrzywdzone w związku z naruszeniem wobec nich zasady równego traktowania”, jak również przepisy zawarte w art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do aspektu zagwarantowania prawa do „skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu”, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak przepis art. 211 lit. c) Legea dialogului social nr. 62/2011 (rumuńskiej ustawy nr 62/2011 regulującej dialog między partnerami społecznymi), który stanowi, że trzyletni termin na wniesienie powództwa o odszkodowanie rozpoczyna bieg „od dnia powstania szkody”, niezależnie od tego, czy powód wiedział, czy też nie wiedział o wystąpieniu szkody (i jej zakresie)?
- 2) Czy przepisy art. 2 ust. 1 i 2, a także przepisy art. 3 ust. 1 lit. c) in fine dyrektywy Rady 2000/78/W[E] z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak przepis zawarty w art. 1 ust. 2 Legea-cadru nr. 330, din 5 noiembrie 2009, privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (ustawy ramowej nr 330 z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie jednolitych wynagrodzeń pracowników wypłacanych ze środków skarbu państwa), zgodnie z jego wykładnią dokonaną w Decizia nr. 7/2019 (wyroku nr 7/2109) (opublikowanym w *Monitorul Oficial al României* – dzienniku urzędowym Rumunii – nr 343/06.05.2019), wydanym przez Înalta Curte de Casație și Justiție (najwyższy sąd kasacyjny, Rumunia) przy rozstrzygnięciu skargi w interesie prawa, w okolicznościach, w których powodowi nie przysługiwało ustawowe prawo do żądania podwyższenia dodatku do zatrudnienia w chwili objęcia stanowiska w wymiarze sprawiedliwości w dniu następującym po wejściu w życie ustawy nr 330/2009, stanowiącej akt prawny wyraźnie przewidujący, że roszczeniami z tytułu wynagrodzenia są i pozostają wyłącznie te przewidziane w [ręczonej] ustawie, co doprowadziło do powstania dyskryminacji pod względem wynagrodzenia w porównaniu z jego współpracownikami, opartej również na kryterium wieku, co w rzeczywistości oznacza, że tylko najstarsi pracownicy wymiaru sprawiedliwości, którzy rozpoczęli pracę przed styczniem 2010 r. (i którzy w okresie od 2006 r. do 2009 r. skorzystali z wyroków, których sentencja była przedmiotem wykładni w 2019 r. na mocy wyroku Înalta Curte de Casație și Justiție nr 7/2019), skorzystali z zaspokojenia z mocą wsteczną roszczeń z tytułu wynagrodzenia (podobnych do tych dochodzonych w drodze powództwa będącego przedmiotem niniejszego postępowania) w grudniu 2019 r./styczniu 2020 r. za okres od 2010 r. do 2015 r., chociaż w okresie tym również powód pełnił funkcję prokuratora, wykonywał tę samą pracę w tych samych warunkach i w tej samej instytucji?
- 3) Czy przepisy dyrektywy 2000/78/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie dyskryminacji jedynie wtedy, gdy jest ona oparta na jednym z kryteriów, o których mowa w art. 1 tej dyrektywy, czy też przeciwnie, przepisy te, ewentualnie uzupełnione innymi przepisami prawa Unii, co do zasady stoją na przeszkodzie różnemu traktowaniu pracowników w zakresie wynagrodzenia, jeżeli wykonują oni tę samą pracę dla tego samego pracodawcy [w] tym samym okresie i na tych samych warunkach?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 303, p. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bihor (Rumunia)
w dniu 18 października 2021 r. – F.O.L./Tribunalul Cluj**

(Sprawa C-643/21)

(2022/C 95/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Bihor

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: F.O.L.